

Racing minutes – Kličovy vrchy - UAC

René Jelínek (KPO) ke svému příspěvku přidává vypovídající podtitul: „Polibek křečové víly aneb jak jsem dělal všechno proto abych ten polibek(y) dostal co nejdříve!“

Po přečtení článku od Ondry Vojtěchovského (Polibek křečové víly/ <http://www.ondrej-vojttechovsky.cz/content/view/32/61/>) jsem se rozhodl, že napíšu něco o tom jak jsem se snažil abych těch polibků během závodu Kličovy Vrchy / UAC dostal co možná nejvíce.

Co předcházelo: Jeden z posledních závodů UAC, tak se člověk snaží zajet co možná nejlépe a prodat to co v sezóně natrénoval. Po slušně zajeté časovce na Řevničáku stoupla ambice na zajetí slušného místa v hromadném závodě Kličovy Vrchy na 80km. Je fakt, že mezi hromadákem a časovkou je sakra rozdíl a tak jsem si říkal, že se spíš ukáže jak jsem potrénoval ve Švýcarsku a vůbec v průběhu celé sezóny.

Večer jsem laboroval jak asi bude a předpověď hlásila oblačno až zataženo s přeháňkami a teplotou nic moc, tak podle toho jsem i balil všechny potřebné cyklistické propriety.

Ještě jednou jsem kouknul na perfektně připraveného průvodce včetně fotek od Michala Nováka z CFC Kladno a ulehnul s pocitem, že jsem snad dostatečně fyzicky i psychicky připravený na zítřejší závod.

Ráno: Ráno pošmournou, celkem chládek. Lezu na balkon rozhlížím se po obloze. Nevypadá to tak strašně a v dále se to i trochu trhá. Leju do sebe čaj s medem, tvaroh s piškoty a když přijedu do Modřan kde u Honzy Krpaty nakládáme kola, tak do sebe ještě tlačím perník s kokosem (je cca něco po deváté).

Před startem: 1. balík startuje v 11:00 hodin. Mezi tím jsem do sebe natlačil akorát jednu tyčinku a lehce se napil Enervitu. S oblečením jsem to moc nepřeháněl (dlouhý dres, vestu, návleky na kolena a návleky na tretry). Říkám si to bude v klidu a do kapsy u dresu si dávám pro případ, že bude líjavec ještě neprofuť (stejně na to nebude čas se někde oblékat, ale beru ho pro pocit). Ještě si otevřu gel a společně s tyčinkou dávám do dresu. Začíná pršet.

Závod: Balík se rozjíždí a Já se opět snažím nacpat hodně dopředu aby mi to necuklo - v hlavě mi totiž pořád zní Michalova slova „nenech si to ujet a snaž se držet vepředu, protože z předních pozic se posuneš doprostřed a né až na konec balíku“. Jede se celkem v klidu. Nikdo nenastupuje a drží se konstantní tempo. Furt se ohlížím a hlídám si Lěňu, Vítku, Kuře, Prochara, Honzu Chybu... Pořád prší, tak se snažím nedostávat takovou omítku od kluků ze zadních kol, ale moc se to nedaří, tak jedu radši jak se má a nedělám kraviny abych někoho ještě nesundal.

Furt je to celkem rovina a dost mi to utíká. První brdek je stoupání na Rynholec. Držím se zuby nehty, ale uvisel jsem v pohodě. Jede se mi dobře až mě to překvapuje (pořád jsme ale na začátku a to sem si nějak neuvědomil). Projíždíme Nové Strašecí pak celkem slušnej sjezdík před Rudou a pak brdek v Rudě, tak si to zase hlídám, aby mi to neujelo. Kousek za Rudou odbočujeme doleva kde se silnice pěkně klikatí a vzhledem k mokru někdo i padá. Slyším jen kluky bacha, bacha. Koukám před sebe a snažím se aby mě nešel zadek do šmíra a řeším jak padlého objet. Uff dobrý objekt a nikoho jsem vedle sebe nesundal. V duchu si říkám snad se mu nic nestalo a najednou koukám jak se balík dává do pohybu. V mžiku přichází další myšlenka „nesmí mi to ujet“

Beru za to a dotahuji se. Dobrý. Stále se jede dost ostře a přijíždíme pod kopeček kde začínám lehce pociťovat něco divného v pravém lýtku. To bude dobrý a točím nohama. V kopci mi to cuká, ale ne o tolik abych se nedotáhnul po přejezdu horizontu. Takže jsem zase ve skupině. Dobrý. Pokračujeme na Nový Dům a na konci točím dopravu a pak na další křižovatce Křivoklátské – Městečko doleva. Na rovině za to беру a chvíli tahám špic po Kufeti (nechápu co mě to napadlo). Pak za to беру a snažím se dojet dva uprchlíky (hovadina), ale daří se. Pak se to v balíku celkem slušně točí a až na horizont toho padáku co vede dolů do Městečka. Myslím na mokré zatáčky a kostky kde to za mokra slušně klouže. Kostky už jsou celkem oschlé, tak po jejich projetí za to беру a pálím to vesnici přes most. Za mostem klopím pravou, následuje žel. přejezd a hned za ním začíná kopec na Velkou Bukovou, který má asi 3km. Slušně se to zvedá. Jdu do stojky, ale balík mi odskakuje. Opět cítím v lýtku tu bolest a začíná se to stupňovat. Radím lehčí převod a točím nohy. Jde to, ale na balík se už nedotáhnou to je mi jasné. Vidím kolem sebe Lěňu a Jirku Humplíka.

Točím nohy, ale je to čím dál horší a na vrcholu stoupání jsem v koncích a musím vycvaknout pravou nohu abych jí propnul a uvolnil natažený sval. Lěňa s Jirkou je na dohled otáčí se a čekají na mě (KLUCI DĚKUJI). Visím, ale ta bolest je fakt pekelná. Nadávám.

Jedeme rovinu, tak si noha dáchne a čekám co přinese další kopec. Odbočujeme na Roztoky, trať se mírně zhoupne a pak přijde pěkný sjezdík do Roztok. Jedu první a v tom v jedné pravotočivé zatáčce (no totální vracečka) slyším „ty vole ty vole“ otočím se a Lěňa netočí a jede rovně a za ním Jirka to samé. Vybrali to krajníci a Alánek to komentuje slovy „cyklokrosová vložka Lěňo ???“

V Roztokách přejedeme most a přichází ukrutné stoupání na Leontýn. Novej asfalt a Alánek křičí, to je vono deme do toho“ Radím malou největší kolečko a hamtám pod sebe. Kluci jedou pěkně frekvenčně a když se zkouším dotáhnout, tak se dostávají ten husnej pocit palčivé bolesti už i do levého lýtku a stehna. Co s tím? Piju přes moc a snažím se švihat nohy, ale jde to ztuha. Ten kopec znám a vím jak dlouhý je. To bude teda porod říkám si. Snad nebudu muset slézt. V zatáčce kde je tak 12% stojí Malina a povzbuzuje kluky z Vin. Šlapek. Musím zmírnit tempo a kluci mi odskakuji. Jsem v prd...

Hypnotizují vrchol a když se přes něj přehoupnu, tak vyndávám gel i tyčinku a peru to do sebe a zapíjím proudem Enervitu. Snad ty křeče odejdou. Vzteky bych se nejradši přetočil a přichází i moment kdy se do ztuhlého stehna udeřím (spíš políček za to co jsem si přivodil). Vztek střídá bezmoc, ale neslezu, říkám si. Jedeš závod, tak si to vyžer až do dna.

Vidím v dále odbočku na Račice a hned si vzpomínám na letošní etapák Křivoklátské peklo (to se dařilo lépe než teď). Odbočuji a kluky vidím v dále. Snažím se je sjet, ale nejde to. Jakmile založím těžší převody, tak se to vrací. Tak jedu kudlu aspoň ve sjezdech, protože to tam znám, silnice je už suchá a celkem se mi to i daří. U závru před Zbečnem je už mám a tak pokračuji na chvostu dál. Projedeme Zbečnem a je tu zeď „Sýkořičák“

Opět mi kluci ujíždí a tak kroutim nohy a už nevím jak mám do toho kopce šlapat, aby se nezasekl některý ze svalů, který se není schopen pod narůstající námahou uvolňovat. Šněruji silnici a snažím se všemožně ulevit, ale není to nic platné. Furt jedu (jestli se tomu dá tak říct). Na vrcholu stoupání je nějaká paní a povzbuzuje „Dávej, dávej, přidej más to kousek a pak už je to jen rovina“ nechápu jak to může vědět a odpovídám abych si ulevil „mám křeče, nejde to!!! Do prd...“ až na horizontu si uvědomuji, že to je paní Bohumila Lomová (několikanásobná seniorská mistryně světa na silnici).

Tak říkám si: kopce jsou za mnou a teď už jen rovina a to půjde. Omyl byl pravdou. V dále nikdo a za mnou také nikdo. Paradoxně v hromadném závodě jedu časovku jednotlivců. Nejede to. Pokud chci zrychlit nebo, nedej bože, řadit něco těžšího, tak mě křečová víla pošle hned pár polibků (hotové francouzáky). Děkuji, tak to si nechám ujit. Už nevím, kde jsem a v tom mě předjíždí Kuba Šnajdr a Míra Zbuzek. Ani jsem je nezasechl, že za mnou jedou. *Jé kluci to jsem rád, že vás vidím. Pojďte mě vystřídát, mě už to samotného tahat špic nebaví.* Kuba bere špic a tahá za to. Předjíždí nás zaváděcí vůz a vzápětí jede druhý balík Vitáček, Kakač a spol. Tempo jako kráva. Vypadá to jako bych vůbec nešlapal nebo co. Marnost nad marnost. Kluci za to беру a snažím se je uviset. Jedu zase samotku a takhle pokračuji až na starou Karlovarskou kde si docvaknu někoho z SP KOLO a pak ho předjíždím v domnění, že se budeme střídát ale pak najednou za mnou není. Opět samotka. Sotva šmátlám nohama a když vidím mírné stoupání před Velkou Dobrou, tak trochu pookřejí. *Sakra to už asi bude za chvíli cíl.* Podle POLARu to vypadá na cca 5km, ale najednou je odbočka doprava a kopec na kterém je cíl. Točím nelehčí převody a šmátlám do cíle silou vůle. Strašný. Jsem totálně prošlejt.

Skvěle připravený závod, krásná trať, počasí se umoudřilo, ale ta víla tam neměla být. Jaké je ponaučení z tohoto závodu? No je jich víc než dost, tak snad se to nebude opakovat a na Halounských okruzích si už zazávodím po celou dobu závodu bez polibků ☺

Renda Jelínek (KPO)

